

PUBLICERAD 07 MAJ 2008 AV ANDERS OLOFSSON I RECENSIONER OCH 515 VISNINGAR

Bonniers konsthall, Stockholm: "Tipsa en vän" (30/4-8/6)

Att sätta samman gruppställningar är en konst i sig, och här finns det minst lika många skolor som det finns utställningsansvariga. 80- och 90-talet såg framväxten av starka curatorer som mer eller mindre enväldigt formade utställningarna efter en egen, distinkt idé. Många har ondgjort sig över denna förment auktoritära modell som i sina bästa stunder kunde producera utställningar med nya infallsvinklar på redan välbekanta konstnärskap, men som när det ville sig illa reducerade de deltagande konstnärernas verk till illustrationer av prefabricerade idéer. Under 2000-talet har den starka curatorn utmanats, både av konstnärer eller konstnärsgupperingar som själva tagit på sig rollen att göra utställningar och av alternativa lösningar baserade på ett bredare samarbete. Det är exempelvis numera legio att även de riktigt stora internationella generalmönstringarna av samtida konst som Venedigbiennalen och Documenta föregås av en omfattande process där en rad olika intressenter engageras i utställningens tillblivelse.

En stor del av detta arbete bedrivs idag via Internet, och just Internets betydelse för konstens sociala nätverksbyggande kan knappast överskattas. Från att i första hand ha rört sig om informationsdelning har det s.k. "web 2.0"-konceptet utvecklats till en social mötesplats, där relationer byggs nästan lika effektivt som i verkliga livet. Nätverksbyggandet i det 21:a århundradet har också utgjort basen för utställningen "Tipsa en vän" på Bonniers konsthall. Titeln kommer förstås från den länk som numera alltid brukar återfinnas längst ner på alla webbsidor, men i detta fall är innebörden att curator Camilla Larsson bitt ett 30-tal personer i konsthallens nätverk att föreslå lämpliga konstnärer för en samlingsutställning av ung samtidskonst. Det är ett uppslag lika gott som något, men man kan fråga sig hur processerna som lett fram till det slutgiltiga urvalet verkligen sett ut. I katalogförordet betonas den arbetets "icke-hierarkiska" karaktär, vilket åtminstone omedelbart får den misstänksamme att undra vilka principer som då styr i stället. Konsensus? Slumpen? Förmåga att bäst argumentera för sin sak? Utställningen åtföljs av ett ambitiöst föreläsningssprogram, och det är synd att man inte vikt åtminstone en kväll åt en öppen diskussion hur själva urvalskonceptet fungerat. Det hade förmodligen varit lika upplysningsfullt som lärorikt.

De 28 konstnärer som valts ut har egentligen bara som gemensam nämnare att de antingen är utbildade i Sverige eller verksamma här. I övrigt har det varit fritt fram, utan krav på representativitet. Bredden är med andra ord stor, även om jag kan konstatera en del lite underliga luckor. Såväl måleriet som fotografiet är närmast obefintligt förekommande, med de lysande undantagen Erik Jeor och Love Engqvist. Jeors stora måningar på papper visades för inte så länge sedan hos Angelika Knäpper Gallery men tål att ses så snart igen. Deras karaktär av organisk materia på väg att löpa amok fascinerar och skrämmer på en och samma gång. Love Engqvists fotoserie "Diggers and Dreamers" tar fasta på hur starkt ideologiskt och socialt sammanhållna gemenskaper som antroposofier, arcologister och vanliga Christiania-hippies låter arkitekturen spegla trosföreställningarna. Resultatet är minst sagt varierande, från antroposofernas numera respekterade arkitektoniska praktik och arcologisternas eko-visionära byggnader till det bohemska förfallet i Christiania. En uppvisning i ett formspråk som, när allt kommer omkring, inte är mindre auktoritärt än Le Corbusiers eller Sant'Elia's programmatiska arkitektur.

I övrigt råder en ganska lågmäld och viskande stämning i utställningen, om man undantar *Fredric Gunves* frejdiga video- och pelargoninstallation med sitt hoppfulla framtidsbudskap och *Anna Ådahls* rum med den oregeliga kollektivismens fetischer, som kravallstaket och högtalartrattar. Det har inte varit helt lyckat. Efter en längre stund i sällskap med alla verk som vill skapa en intim stämning för berättande och reflektion börjar man oroligt att leta efter verk som vågar ta i lite mer och formulera med kraftfulla utsagor och verkligheten. Det blir knappast bättre av att de utställda verken fördelats på de olika rummen i enlighet med en obegriplig princip som låtit 24 av de 28 konstnärerna dela på samma begränsade yta, medan resten av utställningen

bjuder på spatiösa utrymmen för de återstående fyra konstnärerna. Detta har i sin tur haft effekten att några av de allra mest tystlåtna verken i stort sett helt försvunnit i mängden, som *Emma Kihls* finkänsliga och följsamma installation "Dying words" eller *Mathias Kristerssons* dekonstruerade dikter. Till och med en så pass objektmedveten konstnär som *Johan Strandahl* får sitt spirituella och tankeväckande projekt "Ett till tvåtusentvåhundraatjugofyra" (tidigare i år visat hos Galleri Niklas Belenius) närmast osynliggjort i ett hörn. Bäst av alla klarar sig *Christoffer Paues*, som bekräftar att han är en av våra just nu mest intressanta konstnärer. Hans totalinstallation är tillräckligt lågmäld, störande, vrickad och klarsynt för att den skall vara omöjlig att missa. Men en svala gör ingen sommar. "Tipsa en vän" är en utställning på spaning efter en idé, och med mycket vaga föreställningar om sitt uppdrag.

Bilder (uppifrån och ned): Fredric Gunve, Anna Ådahl, Christoffer Paues

Adress: Torsgatan 19

2008-05-07 Anders Olofsson (text), Bonniers konsthall (foto)